

ми, подзе той, знаете ли колко години могат да утратят маслинки, приготвени от хора, които разбират ит тия работи? — „Господарю, отговориха присторенитѣ търговци, колкото и хубаво да ги приготвимъ, на третата година вече тѣ нищо не струватъ; тѣ нѣматъ тогава ни сладостъ, ни цвѣтъ; добри сж само да ги изхвърлишъ. — Ако е така, отвърна присторениятъ кадия, вижте тая дѣлва и кажете ми колко врѣме има отъ като сж турени въ нея тия маслинки.“

Присторенитѣ търговци направиха като че ужъ опитватъ маслинкитѣ и като че вкусватъ отъ тѣхъ, и засвидѣтелствуваха прѣдъ кадията че сж скорошни и добри.

„Вие се лъжете, подзе присторениятъ кадия: ето Али Ходжа казва, че ги е турналъ въ дѣлвата прѣди седмъ години. — Господарю, отвърнаха присторенитѣ търговци, повикани като вѣщи хора, това което ние можемъ да потвърдимъ, то е, че маслинкитѣ сж тѣзгодишни; и се обзалагаме, че колкото търговци има въ Багдадъ, нито единъ нѣма, който да не каже сжщето, което ние казахме.“

Присторениятъ търговецъ, обвиняванъ отъ Али Ходжа, поиска да си отвори устата противъ свидѣтелствуването на търговцитѣ — вѣщи хора; ала присторениятъ кадия не му даде врѣме. „Мълчи ти тамъ, рече той, ти си крадецъ. Обѣсете го.“ Съ това дѣцата завършиха своята игра радостно, като заплѣскаха ржцѣ и се нахвърлиха върху прѣстѣпника, като че ужъ ще го водятъ да го бѣсатъ.

Не може да се изкаже колко много халифъ Харунъ-ал-Рашидъ се зачуди на мъдростта и духа на дѣтето, което издаде такава умна присжда върху работата, която трѣбваше на утрото да се разглежда прѣдъ него.

„Заблѣжѣ добръ тая кжща, рече той на своя везиръ, и доведи утрѣ дѣтето, за да отсжди сжщата тжжба въ мое присжтствие. Заповѣдай сжщо на кадията, който е оправдалъ търговеца-крадецъ, да се намѣри и той тамъ, за да си научи

длъжността отъ примѣра на едно дѣте, и да се поправи. Азъ искамъ сжщо, да се погрижишъ да се прѣдизвѣсти Али Ходжа да донесе дѣлвата съ маслинкитѣ и да се намѣратъ тамъ и двама търговци на маслини.“ Халифътъ даде тая заповѣдъ и продължи своята обиколка, но не срѣщна друго, което да му привлѣче вниманието.

На другия день, споредъ желанието на халифа, доведоха дѣтето прѣдъ него.

Харунъ-ал-Рашидъ, като видѣ че дѣтето бѣше малко смутено, и като искаше да го приготви за онова, което очекваше отъ него: „Ела синко, рече той, приближи се. Ти ли сждеше вчера дѣлото на Али Ходжа и търговеца, който му е открадналъ паритѣ? Азъ те видѣхъ и те чухъ: много съмъ доволенъ отъ тебе.“ Дѣтето се посъвзе; то отговори скромно, че то е било. „Синко, поде халифътъ, днеска ти ще видишъ истинския Али Ходжа и истинския търговецъ. Ела седни близо до мене.“

Тогава халифътъ зе дѣтето за ржка, покачи се и седна на своя тронъ; и като го турна да седне до него, той попита кждѣ сж тжжителитѣ. Изведоха ги, и до като тѣ да се поклонятъ и коленичатъ прѣдъ царя, обадиха имъ имената. Когато се изправиха, халифътъ имъ рече: „Нека всѣкой да си каже болката: това дѣте ще ви изслуша и ще ви отсжди; а ако то забрави нѣщо, азъ ще допълня.“

Али Ходжа и търговецътъ говориха единъ подиръ други; и, когато търговецътъ започна да иска да произнесе сжщата клѣтва, която бѣше произнесълъ при първото сждение, дѣтето каза, че не е още дошло врѣме за това, и че понапрѣдъ то иска да види дѣлвата съ маслинкитѣ.

При тия думи, Али Ходжа показва дѣлвата, сложи я прѣдъ краката на халифа и я отхлупи. Халифътъ погледа маслинкитѣ, зе една отъ тѣхъ и хапна отъ нея. Дадоха дѣлвата на търговцитѣ, вѣщи хора, които бѣха повикани, да я